

MVSC SALÁTA

2004 . FEBRUÁR

KÖSZÖNTŐ

KÖSZÖNTÖM az MVSC túraszakosztály nevében vasutas természetjáró találkozó résztvevőit , túratársainkat, barátainkat, ismerőseinket.

KÖSZÖNTÖM a szervezőket és mindazokat akik áldozatos munkájukkal elősegítették hogy a VTSZ programjai, elképzelései megvalósuljanak.

KÖSZÖNTÖM az idősebbeket , a fiatalokat és persze a derékhadat.

KÖSZÖNTÖM a régi turistákat akik szinte már nem is emlékeznek, hogy is kezdődött ez egész és az újoncokat akik azért már sejtik hogy itt fognak ragadni.

KÖSZÖNTÖM mindazokat akik hétvégén hátizsákot öltöttek és túrázni indultak.

KÖSZÖNTÖM mindazokat akik fáradhatatlanul rótták a kilométereket.

KÖSZÖNTÖM azokat akik útközben meg-meg pihenve gyönyörködtek a tájban.

KÖSZÖNTÖM mindazokat akik (több kevesebb sikerrel) "rejtett" helyeket keresve mentek hegynek fel és le.

KÖSZÖNTÖM a természetet ami méltó keretet adott ahhoz, hogy kedvenc kedvtelésünknek hódolhassunk.

KÖSZÖNTÖM a napot , a szelet , a vizet, és a földet ahogy ezt a lapban szereplő ismeretlen költő tette.

ÉS VÉGÜL KÖSZÖNTÖM A KÖVETKEZŐ ÉVET. SOK TESTI ÉS LELKI ERŐT, EGÉSZSÉGET ÉS SOK VIDÁMSÁGOT KÍVÁNOK MINDENKINEK!

Bartók Julianna (szerkesztő)

A TARTALOMBÓL

*	KÖSZÖNTŐ
*	EKE TÁBOR RATOSNYA
*	SZLOVÁK PARADICSOM
*	HÁZ A SZKALISZKÓ ALATT
*	MVSC HÚSVÉT
*	SZILVESZTER MOGYORÓSKÁN
*	TOR-TÚRA
*	ISOBAU KESERGŐ HELYETT
*	LEVÉL-FÉLE
*	AJÁNDÉKOK
*	SZERENCSE-BALSZERENCSE
*	HUMOR
*	TURISTA NÓTA

KEDVES TÚRATÁRSAK!

Egy ideig nem jelentkeztünk (reméljük) lassan hagyománnyá váló alkalmi kiadványunkkal. De ha gyorsan változó világunkban, ha egy kezdeményezés már negyedszer valósul meg, az már haladó hagyomány. S remélem „szerény” kis ajándékunkat jónak találjátok. De ha mégse, akkor reméljük, legalább jól szórakoztok rajta. Mert ez az ami igazán fontos. Nekünk örömet okozott ezen legújabb salátánk összeállítása. Ha elnyeri tetszésedet, az külön öröm, s ha ennek hangot is adtok, az meg pláne. Mert mi sem vagyunk mentesek a hiúságnak nevezett főbüntől.

A saláta nevéhez méltóan valóban saláta. Összehordtunk benne minden zöldséget. Azt hiszem az írások közül egyik sem pályázna túl sok eséllyel az Irodalmi Nobel díjra, sőt más kevésbé rangos díjra sem. De nem is ez volt a célunk.

Az összeállítás gerincét az MVSC és VTSZ házi szerzőinek írásai adják. De más írói vénával rendelkező személy is tollat, illetve billentyűt ragadott. Kis csoportunknak szokásává vált kisebb-nagyobb beszámolókat és egyéb írásokat küldözgetni emailon egymásnak. Ezek hol pársoros szerkesztetlen beszámolók, hol több oldalas file mellékletek. Sokszor türelmetlenül várjuk olyan eseményekről készült beszámolókat is, amelyen személyesen jelenvettünk. Élmény elolvasni, hogyan írja meg más, vagy mások azt amin mi is részt vettünk, s esetleg írtunk is róla. Reméljük az olvasó számára is különleges csemegének számít ugyanarról az eseményről két szerző beszámolóját olvasni egymás után. Mert erre is lehetőség van.

S mivel egy jó saláta elképzelhetetlen salátántet nélkül, az egészséget stílszerűen leöntöttük turista humorral.

Azt hisszük nincs más hátra mint, hogy kellemes Túrázást és jó Bulizást kívánjunk mindenkinek!

Élvezetes túrát a télvégi Bükkben, s még élvezetesebb virtuális túrákat a saláta segítségével!

Miskolc, 2004. február hava

BARANGOLÁS A „PARADICSOMBAN”

(2003. aug.6-11.)

Tulajdonképpen a barátnőmmel együtt véletlenül kerülünk a csoporthoz, amit a Vasutas Természetjárók Szövetsége szervezésében Rósa László vezetett. Szervezési hiba miatt nem tudtunk elutazni egy ausztriai túrára és szinte az indulás előtt néhány nappal tudtuk meg a „BKV-Bakancsos Csoport” túravezetőjétől hogy indulhatunk a csapattal. Én még soha sem jártam a Szlovák Paradicsomban, ezért nagy izgalommal készültem az útra. A barátnőm ujjongott. Bevallom én picit szorongtam amikor

azokra a létrás, tálcás fényképekre gondoltam amit a túratársaim egyszer megmutattak nekem. Ekkor még úgy gondoltam, hogy majd én a Hernád-áttörést kihagyom. A barátnőm ekkor csak mosolygott és azt mondta, ezt még talán meggondolom majd, ő ugyanis már járt azon a vidéken.

Augusztus 6-án indultunk vonattal Kassán át Iglóig, onnan autóbusszal **Podlesokra**. Itt 5 ágyas faházakban laktunk, ami nagyon kellemes volt/kivéve a fürdőszoba/. A csapat elfoglalta a szálláshelyét, kicsit ismerkedtünk egymással, megbeszéltük a programot és nagy izgalommal vártam a következő napokat .

A szállásunk szobájából kilátásunk lélegzetelállító volt. Kinéztem az ablakon és a Magas-Tátra félelmetes, de lenyűgöző csúcsait, fenséges vonulatát láttam. Tudom-e két jelző ellentmondásos, de én akkor ott ezt éreztem.

Reggel a szikrázó napsütésben, este a sejtelmes sötétségből meredeztek csúcsai az ég felé. Azt hiszem ezt a látványt soha nem fogom elfelejteni olyan mélyen vésődött emlékezetembe.

Az útvonal a következőképpen alakult:

1. túranap: Podlesok kemping-Sucha Bela-Klasterisko-Velky Kysel-Glac-Mala Polana-Podlesok
2. túranap: Podlesok kemping-Hernád áttörés-Tamásfalvi kilátó-Letanovsky mlyn-Zelena dolina-Klasterisko-Podlesok
3. túranap: Podlesok kemping-Pila- Piecky szurdok-Klasterisko-Obrovsky voporád - Maly Kysel - Podlesok
4. túranap: Podlesok kemping – Pila 531m – Velky Sokol 610m – Glacka cesta 849m-Glac 990m – Bykarka 1000m – Klauzy 643m – Sokolina Dolina 572m – Sokolina dolina 1002m – Mala Polana 992m – Podlesok

A reggelek varázslatosak voltak-tiszta kék ég-bolt, ragyogó napsütés, vidám kipihent arcok körülöttem.

Az első napon kicsit szelídebb útra invitált bennünket a túravezetőnk. Itt volt szakadék, kanyon, pihentető erdei séta, izomerősítő lejtő. Gyönyörű sűrű fenyvesben sétáltunk, mészköves fehér patakmederben lépdeltünk. Lábunk alatt a kövek között kristálytiszta víz folyt, akkor ott úgy mondtuk, hogy vízen járunk.

Itt találkoztunk doronglétra híddal, vaslétrával, láncos sziklatálcával, vashíd láncsal alatta kisebb nagyobb vízmedencékkel. Testes sziklák, óriási sziklafalak között csúsztunk, másztunk, kapaszkodtunk. A látvány lenyűgöző volt, néha kicsit ijesztő mélység alattunk, mellettünk. Reggel még úgy gondoltam, hogy én biztosan félni fogok egy kicsit, de amikor másztam felfelé eszembe sem jutott, hogy nekem félni kellene.

A barátnőm és a barátom-túravezetőm, akikkel itthon járok teljesítménytúrákra nagyon gondosan elmondták hogyan kapaszkodjak a láncokba, /egy lánc egy ember/milyen technikával másszak a vaslétrán/a lábam mindig a lépcsőfok szélére rakjam, hogy ne csússzon meg/.

Klasteriskot /Vörös Kolostor-fennsík/ minden nap érintettük. Kellemes pihenőhely, ahol kibújtunk kicsit bakancsunkból és közben nézegettük a híres kolostorromot a fennsík szemközti oldalán.

Délutánonként élménnyel teli, kellemesen elfáradva, izmainkat megdolgozva tértünk haza a kempingbe, ahol finom hideg gyöngyöző sörrrel jutalmaztuk magunkat.

A Szlovák Paradicsom egyik leghíresebb, leglátványosabb túrája a Hernád-áttörés, amely emlékezetes mindenki számára, aki végig járja. Itt gyalogoltunk békés erdei sétányon, másztunk veszélyes sziklaszirteken. A sziklák között gyönyörű színes, illatos virágok, néhány helyen szinte a sziklából nőttek ki ezek a szirmok. Csúszós sziklával tarkított, keskeny ösvényeken egyensúlyoztunk a hideg vizű, sebes folyó szélé fölött. Doronglétra, vasjárda, láncos sziklafaltálca, vaslépcső megszámlálhatatlan mennyiségben. Itt ajánlatos volt a láncba kapaszkodni, mert természetesen védőkortát nincs. Alattunk félelmetes robajjal zúgott és rohant a Hernád helyenként 10-12 m mélységben. Sok-sok barlangüreg árulkodik a Hernád-kanyon kialakulásának titkáról. Néhány szakadék mellettünk 35-40 m mély. A folyó amilyen vad és hangos tudott lenni, hirtelen olyan békéssé, csöndessé vált. A látvány szédítően szép volt, kicsit aggódtam, hogy ezt a sok gyönyörűséget nem is tudom magamba szívni, raktározni. Most már tudom, hogy mindez sikerült. A zúgó folyó felett volt olyan kidudorodó hasas sziklafal, ahol csak homorítva, némi akrobatikával, a láncon lógva léptünk tálcáról tálcára. Itt szedte le a szikla az ingemre felrakott kitűzőt/amit indulásnál kaptunk)– és beleesett a folyóba. Odamentem a túravezetőhöz szomorkodva, hogy mi történt, ő egy varázsló mozdulatával elővett a zsebéből egy másik kitűzőt és nekem adta. Ez a jelenet még ma is melengeti a szívemet.

Keresztül mentünk egy kedves kis üdülőtelepen békés tisztással – ez volt Letanovsky mlyn. Jó volt ilyen helyen kicsit beszélgetni, üldögélni és bámszokdni.

A Tamásfalvi-kilátóhoz meredek hegyoldalon másztunk fel. A sziklafennsík széléről leírhatatlanul pompás kilátást élveztünk. Alattunk kb.160 m-es mélység, korlát nincs. Így néhányan hasalva a sziklafal széléig merészkedve néztünk a mélybe. Olyan gyönyörű tiszta idő volt, hogy a Magas-Tátrára is fantasztikus kilátás nyílt.

Másnap a túrát egyre nehezebb, keményebb útvonalon folytattuk. A **Piecky-szurdokban** 15-20 m-es szinte függőleges vaslétrákon másztunk a magasba. A 20-25 fokú doronglétra, 14-15 fokú fatörzslépcső már szinte természetes volt számunkra. Mindig nagyon türelmesen megvártuk egymást a lépcsőknél, a túravezetőnk figyelemmel kísért bennünket, akinek segítségre volt szüksége azt készséggel megtette.

A vízesések varázslatos szépségükkel kápráztattak el bennünket. Néha olyan látványt nyújtottak, hogy szinte elakadt a lélegzetem. A kanyonokban a patakokat gyakran kereszteztük, fatörzseken, köveken lépdeltünk. A víz oly tiszta, hogy észrevétlenül lépünk bele, ha nem vagyunk elég figyelmesek. Sok a páfrány, lombos fa és óriás lapulevél.

Az utolsó túranapon minden eddiginél hosszabb és nehezebb utat tettünk meg. Itt már kicsit szétszakadt a csapat, más-más útvonalon mentünk.

Akik a teljes útvonalat végig jártuk hatan maradtunk. Azt hittem, hogy az eddig átélt magasságok után már nem érhet meglepetés. De még mennyire hogy ért! A Sokolina Dolina szinte „horror”, de szépségét varázsát nem tudom jól megfogalmazni – csupán annyit, hogy azt át kell élni, ott kell lenni. Először viszonylag lankás völgyben haladtunk, aztán megjelenik a sziklafal, kezdődik a kanyon. Erősödő kapaszkodás a vadkanyon vízmosásában. Kisebbség nagyobb vízesés, újabb sziklafal, nagyon sok hordalék jelzi, hogy milyen itt a zuhatag. Az emelkedés egyre merészebb, akkora, hogy a kb.120 m beépített vaslétrasort alulról nem is látni.

Most nem csak a szépséges látványtól akadt el a lélegzetem, hanem a létrafokok számától is. Azt hiszem az egész túra során itt félttem először picikét.

Láttam a társaim is, mintha gyorsabban lélegeztek volna, mint úgy általában. Meglátjuk a Fátylvízesés hatalmas komplexumát, amitől a szám is tátva maradt. Az első égbenyúló létrán úgy megyünk felfelé, hogy mellettünk a vízesés dübörög teljes hosszában. Ennyi doronglétra, sziklafaltálca nincs a világon, amennyit itt megmásztunk. Ezen a vízesésen a vaslétrafokok összmennyisége meghaladja a 360-at. Ebből a zord sziklakanyonból hirtelen oly békés szelíd erdőbe jutottunk, hogy szinte hihetetlen az a különbség, amit a természet produkál. A Sokolina Dolina félelmetes volt, de jó érzés végig menni rajta.

Ez a hat napos túra számomra /úgy láttam, hogy társaim számára is/ felejthetetlen élményt nyújtott. Jó volt a társaság, kellemes embereket ismertem meg. Az esti sörözéseket békés, kellemes beszélgetés kísérte. A kemping nyugodt de mindig életeli volt. A túravezetőnk nagyszerűen végezte a dolgát. Türelmesen, nagy felkészültséggel, figyelemmel vezette a csapatot.

A vacsoránál kicsit nehézkesen ment a kiszolgálás, de az étel finom volt. Az időjárás kegyes volt hozzánk – szikrázó napsütés kellemes hőmérséklet, szélcsendes idő.

Otthon fura volt reggel felébredni, mert a Magas-Tátra helyett Pestlőrinc házait láttam.

Koromházi Beáta
BKV Előre

UGYANAZ „LÁNYI” MÓDRÁ

Létrák, tálcák, láncok és tyúklétrák

2003. augusztus hatodikán, szerdán a Rákóczi-val indultunk. Ritkán esik meg, de most mi, Miskolciak voltunk előnyben a Pestről és az ország más tájairól jövőekkel szemben. Úgy fél kilenc tájt kísértünk a peronra, s felszálltunk. Még egy kis zötykölődés a hazai tájakon, majd Kassa után kezdett érdekesebbé válni a táj. A Kassai havasokon áthaladva felelevenítettük az emlékeket, hamarosan megérkeztünk Iglóra, amit a legújabb helyesírási szabályok szerint

„Spišska Nova Ves”-nek írnak. Iglórol - már mért ne - pár perccel a vonat érkezése előtt indult a pilai busz. Így bőven volt időnk megtekintenünk a város centrumban egy szép gótikus templomot. Egy kis bevásárlás után egy meglehetősen zsúfolt csuklós busszal irány Podlesok. Bár ez azért túlzás. A környék összes faluját bejártuk, mielőtt a busz megcélozta volna Podlesokot. Leszállva a buszról gyönyörű látvány fogadott, egy hatalmas tarló, háttérben a Tátra. A szállás hideg-melegvizés zuhanyozós faházakban. A csapból és a zuhanyból hol meleg (na jó langyos), hol hideg víz folyt. Hogy mikor melyik, azt nem mi döntöttük el, de az ilyen kisebb hiányosságoktól eltekintve kellemes kis ház volt. Délután páran lesétáltunk a Hernád torokhoz. Én még leugrottam a Hernádra, egy kis fürdésre. A víz meglehetősen sekély volt, de a hőfokra senki sem panaszkodhatott, hogy nem elég hűsítő. Később kiderült, hogy nem is a Hernád volt, hanem a Vel'ká Biela voda. Nem mintha a Hernád sokkal nagyobb lett volna. Este a közös vacsorára, micsoda kellemes meglepetés, kedvenc szlovák étel, Szegedi Gulyás.

Csütörtök: Nyolckor indulás a Szuha Béla felé. A „Suchá Bel'á” a kezdőknek ajánlott szurdok, aki már ott is besokkol, az a többivel ne is kísérletezzen. Mindjárt az elején megismerkedünk a vízen járás tudományával és a doronglétrákkal. S hogy mi az? Hát az olyasmi, mint egy túlméretezett tyúklétra. Két fatörzsre keresztbe dorongok vagy lécek vannak szögelve, kb. lépéstávolságra. A doronglétrák általában közel vízszintesen, néha kissé meredekebben vannak elhelyezve, hol a mederben, hol kissé magasabban, esetleg egykét méter magasan. Jó esetben szárazak, máskor nedvesek esetleg sárosak, ezeken kell egyensúlyozni, lehetőleg úgy, hogy ne essünk le róla. Nagyobb magasságok esetén van némi kellemetlen érzése az embernek. A szurdok nagyon szép, hol csak szűk meredekfalú völgy, hol sziklafalak határolják, s van ahol alig férünk el a sziklák közti szűk résen. A tájat kisebb-nagyobb zúgók és vizesek teszik változatossá, a technika bővül a fő attrakciónak számító fémlétrákkal, tálcákkal és láncokkal. A létrák néha közel függőlegesen vannak elhelyezve. Mivel mind a négy végtagunkat jól tudjuk hasznosítani, nem egy nagy kunszt a használatuk. Mégis sokan visszariadnak tőlük. A tálcák betonvasból készített lábtartók. Általában akkor használják, ha igen meredek, sokszor függőleges sziklafal oldalában kell haladni. A tálcák szinte kizárólag láncokkal együtt használatosak. A láncok a sziklához rögzített kapaszkodók, a magashegyi turistautak gyakori kellékei.

A Suchá Bel'á bejárását két tényező nehezítette. Egyrészt rajtunk kívül is sokan voltak, másrészt mi is sokan voltunk, ráadásul túlzottan összetömörödvé. S az akadályok sokkal könny-

nyebben leküzdhetőek, ha kissé lazább a tömeg, s gyorsan tudunk haladni. A durung létrákon való járás sokban hasonlít a biciklizésre. Lassan menni, netán egyhelyben állni sokkal nehezebb, mint gyorsan haladni. Célszerű lenne egy ilyen nagy csapat mozgatását úgy megoldani, hogy több kisebb részcsapatra bontva, és ezek csak a szurdok leküzdése után várnák össze egymást. A Suchá Bel'á leküzdése után egy kiadós pihenő. A csapat döntő többsége úgy döntött, „mit nekünk egy szurdok, legalább kettő kell.”

Irány Klástorisko, majd tovább Maly Kysel' felé. A Nagy és a Kis Kizsel elágazásánál úgy döntöttünk, mégis inkább a Nagy Kiszelt járjuk be. Egy létrán felkapaszkodva egy tálcáson vezetett meglehetősen magasan egy függőleges falú szakadék oldalában. Természetesen láncsal kombinálva. Egy kézzel a láncba kapaszkodva kihajlok, s az alattam lévő mélységgel szemezgetek. „Hadd nézzem, hova esnék, ha leesnék”. Könnyű így vagánykodni, kézzel egy láncba kapaszkodva. A mélység ahhoz túl nagy, hogy egy esést sérülés nélkül megússzak, s túl kicsi ahhoz, hogy káros szövődmények nélkül kíméletesen kitörjem a nyakam. Miután kellően felborzoltam az idegeimet, megyek tovább. Pár lépés után látom ám, hogy egy tyúklétra van keresztbe fektetve a szakadékon. Elhelyezkedtem a létra szélén, s olyan gyorsan átrobotgattam, szinte futottam, hogy arra sem volt időm, hogy leessek. Most is a Glac fennsík főútjára lyukadunk ki. Ismét a sárga jelzésen a Vörös kolostor előtt, a piroson leereszkedünk Podlesokba. A túra a „Hordónál” ér véget, ami egy kis söröző.

Péntek: A mai terv a nagy attrakció, Prielom Hornádu, azaz a Hernád áttörés.

A Hernád és a Bielá Voda összefolyásánál már várt ránk az ülőkalauz. „Jegyeket, bérleteket ...” Mivel mi már előzőnap vettünk egy háromnapos bérletet, rajtunk nem sokat kerestek. Bemelegítésként egy tálcáson. Ha valaki beleesik a Hernádba, legfeljebb elázik. Volt még egy-két tyúklétra, majd hamarosan komollyá vált a játék. Az út egy sziklafal oldalában vezetett, a fal függőleges, helyenként kifelé dől, plusz kanyarodik (befeelé). Kapaszkodunk a láncba, lépegetünk a tálcákon. Alattunk kövek és víz. Ha valaki nem néz lefelé egész jól elvan, aki meg nagyon szédel az maradjon otthon. A kilátás nagyon szép. Helyenként „sima” út, majd újra sziklafal és tálcák, s újra alattunk a víz. Híd át a túlsópartra, majd folytatódik a játék. Egyre bátrabban lépegetünk a tálcákon, s egyre gyakrabban nézünk magunk alá. Kezdek belejönni a játékba, ami szokott kombinációkkal folytatódik.

Még további két híd, két átkelés a Hernádon, s megérkezünk a Létánfalvi malomhoz. Itt egy túlméretezett kőhid. Lehet, hogy kamion forgalomra tervezték? Bár szerintem túl sok kamion nem jár erre. Még némi oldalazás egy sziklafal oldalában, alattunk a sebes sodrású víz, benne két leány nagy sikongatások közben

árral szemben küzd, több-kevesebb sikerrel. Hamarosan egy meredek kapaszkodón fel a Tamásfalvi kilátóhoz. Ne gondolj épített kilátótoronyra, csupán egy függőleges sziklafal, na jó, helyenként kissé kifelé dől. Kihajolva a szikláról, a mélység nem is szédít, egyrészt megédződtem, másrészt ez a mélység már túl van azon a szinten, amit még képesek vagyunk felfogni, ez már szinte absztrakció. Étkezés, pihenő, majd négyen elhatározzuk, hogy tesszünk még egy kis kitérőt (engedéllyel). Hagyományos gyalog túrával le a Létánfalvi malomhoz. Útközben még vizet is sikerült venni egy kútból. Vissza az előző elágazásig. Itt azt az utat, amit idefelé egy bő óra alatt tettünk meg, most félóra alatt erőltetett menetben küzdöttük le. Az elágazástól a Klastorisko szurdokon kapaszkodtunk fel a vörös barátok hajdani lakhelyéhez. Rövid, de igen látványos szurdok. A távon hét nevesített vízesés, plusz az egyéb látványosságok. Ha Sucha Bělá a "tanuló szurdok", ez a "szurdok koncentrátum". Aki nem szán sok időt a szurdokokban való mászkálásra, ezt a szurdokot válassza, itt töményen megkapja azt az élményt, amit a Szlovák Paradicsom nyújtani tud. A Klastoriskónál némi „frissítés”, majd irány Podlesok. Egy órával a vacsoraidő előtt már a "hordó"-nál vagyunk.

Szombat: Irány Pila. A társaság azon része, akik nem bírják a hosszú gyaloglást, busszal jött, mi inkább gyalog. A csapat összegyűlte után elindulunk a Piecky-szurdokban.

Eleinte sétaúthoz hasonlatos az út. Néhol egy-egy tyúklétra átfektetve a patakon, inkább csak szoktatás céljából, mert szükség nem igazán van rájuk. Idővel a völgy szurdokká szűkül. A szokásos eszköztár segítségével haladunk előre. Hamarosan az útvonal fő látványosságához érünk a Vel'ky vodopádhoz. Mellette egy hosszú fémlétrán kapaszkodunk fel. Még jó darab akadályokkal nehezített út, míg felérünk a Glacra, természetesen most is a csomópontba. Pihenő és étkezés után a szokott úton elindulunk, a kolostor előtt valamivel jobbra leágazunk a Kiszelek felé. Már erre is jártunk. De most, tesszünk egy kis kitérőt az Óriás vízesés felé. Egy meglehetősen meredek úton leereszkedve egyszer csak a Kiszél-szurdokban találjuk magunkat. Egy nem túl hosszú, de annál szebb tálcás szakasz. Az út a szurdok függőleges falának oldalán halad, alattunk a zúgó víz. Majd egy fémhidról gyönyörködhetünk az Óriás vízesésben. Ezt is kár lett volna kihagyni. Az elágazásnál a Kis Kiszél van soron. Nem túl nehéz, jártam már benne "nagy" zsákkal is, cipelve a sátrat és az egész betyárbutort. Érkezés most is a Csomópontba. A túra természetesen most is a „hordónál” ért véget.

Vasárnap: A Nagy Szokol (Vel'ky Sokol) a legtávolabbi szurdok. Ezért busszal megyünk, legalábbis egy darabon. Biztos, ami zihér, idő-

ben kimegyünk a buszhoz. Várunk, de busz egy szál se. Így nekivágunk gyalog. Pilában a büfé még zárva. A jegyszedők bezzeg a helyükön. Mivel már lejárt a háromnapos bérletünk, napijegyet veszünk. Ez a szurdok is nagyon szép. Természetesen minden szurdok kissé más, mint a többi, mindegyik tud újat adni, de szépségüket úgyszemint tudom egymásután írt betűk sorával visszaadni, azt személyesen kell bejárni. A társaság egy része még bejárta a Szokolit, de mi ezt már nem vállaltuk, leereszkedtünk Podlesokba, s irány a „hordó”.

Hétfő: Utazás haza. Kassán még némi városlátogatás, majd öt előtt pár perccel megérkezünk Miskolcra. A többieknek még volt némi utazni valójuk, de ez már az ő bajuk.

Lányi László (MVSC)

XI. EKE TÁBOR vándortábor **Gyergyó környékén**

Négy kilométerre Gyergyószentmiklós mellett ütötte fel sátrait 2002.július 31. és augusztus 4. között az Erdélyi Kárpát Egyesület (EKE) XI. vándortáborra.

Az öt napos túrarendezvényre csaknem ezer résztvevő érkezett Erdélyből, Magyarországról, de a jelenlévők között akadtak kárpátaljai, szlovák, lengyel és német túrázók is.

Az elmúlt évekhez viszonyítva jobb táborozási körülmények és szervezettebb programok fogadták a nagyszámú résztvevőt. A cél az volt, hogy a táborozók ismerjék meg és járják végig a Maros és az Olt forrásvidékeit, a Görgényi és a Gyergyói- havasokat, a Hargitát és a Nagy-hagymás -hegységet. Naponta sok százan keltek útra a könnyű, a közepes és a nehéz minősítésű túrákon. Előfordult olyan eset is, hogy a kora reggeli induláskor több mint 160 fő várakozott ugyanazon nehéz túrára, a hegylábhoz szállító autóbuszokra (Bucsin-tető-Hegyes-kő-Sikaszó-hágó, 25 km). De sokan voltak megelégedve a jelentős erőfeszítést igénylő Balán-bánya (880 m)-Egyes-kő (1608 m)-Nagyhagymás(1792 m)-Medgyes-völgy-Kovács Péter(1375 m)-Tábor (830 m) 14 órás teljesítménytúrájával is.

A szervezők gondoltak a kisebb útvonalak, a könnyebb, öt-hat órás túrák kedvelőire is. Ők is eljutottak a Békás-szoros alsó pontjára (720 m-szintkülönbség 263 m), a Kerek kőre (1366 m), A Gyilkos- tetőre (1378 m), a Bucsin-tetőre (1273) és még számtalan szép látnivalót, fenyőkkel övezett erdei utakat kínáló turista helyekre. A bátrabbak feljutottak a Pricske-tetőre (1542 m)és a Likasra is.

Programválasztékként mód nyílt egész napos lovastúrákra, csónaktúrákra is (Remete-

Maroshévíz, 30 km) és 40-60 kilométer hosszúságú, erdei tereppel nehezített kerékpártúrákra. A sok jó mellett egy kis negatívum is akadt. Sokan keserű szájjal vették tudomásul, hogy míg az erdélyieknek a táborozás részvételi költsége - Magyar pénzre átszámolva - 800 forint volt, addig a többi túrázónak - mint „gazdag” rokonnak - 4000-6000 forint. A szervezők ígéretet tettek arra, hogy többet nem lesz ilyen megkülönböztetés.)

Azoknak akik nem csupán túrázni szerettek volna, lehetőségük volt a Gyergyói-medence falvainak, városainak megismerésére is. Ők autóbuzsós kiránduláson nézhették végig Gyergyószentmiklós, Maroshévíz, Borszék, Parajd, Szováta, Korond és megannyi település történelmi és egyéb látványosságait.

A hangulatos jóleső fáradtsággal fűszerezett öt nap gyorsan elrepült, bár volt aki megtoldotta további néhány nap erdélyi túrázással. A táborból és egymástól azzal búcsúzott mindenki, hogy az EKE javaslata alapján jövő augusztusban Marosvásárhely környékén találkozunk újra.

Pusztay Sándor (Mount Everest II.évfolyam
9.szám. 2002. szeptember)

XII. EKE Vándortábor – Ratosnya **2003. július 30.– augusztus 3.**

Eltelt a nyár és én most is, mint az előző években, azon tűnődöm, hogyan foglaljam össze röviden az idei EKE tábor emlékeit, mert az újság terjedelme nem enged több oldalas beszámolót. Tehát újra felidézem az utazást, a sátor-tábor, a gyönyörű tájakat, a túra-társakkal együtt töltött szép napokat.

Ebben az évben az Erdélyi Kárpát Egyesület marosvásárhelyi szakosztály jóvoltából Ratosnyán találkoztunk. Ratosnya a Görgényi- és Kelemen havasok találkozásánál, a Maros partján található. Wass Albert könyveiben, valamint Kemény János „Víziboszorkány” című regényében olvashatunk erről a vidékről, a valaha itt élt emberekről, a festői környezetről.

Aki idén részt vett a vándortáborban, meggyőződhetett arról, hogy a valóság gyakran túltesz a könyveken, megcsodálhatta a zord fenyveseket, a bővizű hegyi patakokat, a természet megannyi szépségét.

A Vasutas Természetjáró Szövetséget 65 fő képviselte a táborban. Ha visszalapozunk az előző évek beszámolójához, láthatjuk, hogy minden évben gyarapodott csapatunk, egyre többen kíváncsiak az erdélyi táj szépségeire. Aki pedig egyszer elmegy az EKE táborba, a következő években már előre betervezi, és alig várja, hogy ismét találkozhasson a régi ismerősökkel határon innen és túlról.

A XII. EKE vándortáborban több mint 1100 személy vett részt. A marosvásárhelyiek táborhelynek a Maros partját választották. Ratosnya falu határában, egy szép völgyben vertük fel sátrainkat. Különböző nehézségi fokú túrák közül választhatta ki mindenki a neki éppen megfelelőt. A kis gyerekekről tábori óvodában gondoskodtak, ezáltal meg-

könnyítve a szülők dolgát és hozzásegítve ahhoz, hogy ők is részt vegyenek a túrákon. Közepes nehézségű túrákon lehetett megközelíteni a Lisztes bércet, a Szerecsen tisztást, a Compii mezőt, Belcsú tisztást, Jód mezőt vagy felmenni az Istenszéke (1380 m), a Zászpás (1278) csúcsokra. A Pietrosz – Negoi (2103 m) gerinctúra már embert próbáló volt, a szervezők nagy szakértelemmel ellenőrizték a jelentkezőket és fogadták el, vagy éppen utasították vissza a jelentkezéseket.

A gyalogolást kiváltandó szekeres túrákat is szerveztek. Nagyon romantikus körülmények között, szekérral szállították fel a jelentkező turistákat a hegy lábáig, onnan lehetett felkapaszkodni a Jód mezőbe.

Természetesen idén sem maradhatott el a történelmi- honismereti autóbuzsós túra. A Ratosnya – Sáromberke – Gernyeszeg – Szászrégen – Marosvécs – Disznajó – Magyaró – Ratosnya útvonallal szervezett körúton a Maros menti kastélyokkal és azok múltjával-jelenével ismerkedhettek meg a túra társak.

Mi, VTSz-tagok az EKE-programhoz képest egy nappal korábban érkeztünk a táborba és a plusz napot Marosvásárhely megtekintésére használtuk fel.

Személygépkocsikkal keltünk útra és Marosvásárhelyre érkezve meglátogattuk a református vártemplomot, a Bolyai Farkas líceum épületét, majd megcsodáltuk a két Bolyairól készült szobrot. Látogatásunkat a Teleki tékában folytattuk. A híres könyvtár helybeli idegenvezető mutatta be, akitől sok érdekességet megtudtunk a könyvtár létesítésének körülményeiről, a Telekiekről, valamint az ott található gazdag gyűjteményről.

A könyvtár épületében található a Bolyai kiállítás is. Itt ugyancsak az idegenvezető ismertette a város híres szülőtteinek életútját és munkásságát.

Innen a város főterét átszelve a Kultúrpalotába mentünk. Annak tükörtermében lenyűgözött bennünket a Róth Miksa által készített üvegablakok csodálatos látványa, valamint a terem két végén található velencei tükörpár.

Rövid szabad program után, immár zuhogó esőben indultunk vissza a táborba.

A következő napokat túrázással töltöttük a fent említett programok alapján. Mindenki megtalálta a neki megfelelő túrát, a tábor végén csak azt sajnáltuk mindannyian, hogy nem tart még legalább egy hétig a táborozás, hogy az összes túrán részt lehessen venni, mindent be lehessen járni. Végül is úgy jöttünk el, hogy ide (legalább) még egyszer vissza kell jönni.

A szervezők fiatalos lendülettel gondoskodtak arról, hogy a tervezett programok gördülékenyen, percnyi pontossággal induljanak, mindenki érezze jól magát és ne szenvedjen hiányt semmiben. A meleg nyári időt sajnos naponta záporok zavarták meg. A tábor melletti Maros vízében fürödtünk minden nap, túrázások közben pedig források friss vizével oltottuk szomjunkt.

Utolsó este a közös vacsorát követően éjjel utánig daloltunk a táborút mellett, a fiatalok pedig a tábor másik végében disco zenére táncolhattak. Mindenki nagyon jól érezte magát, új ismeretségek-

barátságok köttettek, és vasárnap azzal az ígérettel váltunk el, hogy jövőre újra találkozunk,

Összességében elmondhatom, hogy az előző évekhez hasonlóan nagyon jól sikerült a táborozás, sok szép látványt, felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk.

Péter Klára (Lokomotív TE)

MAZSOLÁK AZ EKE TÁBORBÓL..... (avagy , ha én ezt a táborúznél elmesélem)

- ▼ No , most fújd meg ! A Zászpás csúcsra mentünk . Túravezetőinknél volt egy - egy síp , és ha kellett megfújták . No nálam is volt egy Hadd lássák , hogy nekem is van én is elővettem , én is megfújtam . Erre ők megkértek , hogy ne fújjam mert zavart okozok , a másik két túravezető félre értheti . Így is volt amíg nem kezdtük meg a leereszkedést a Zászpásról. Juhász kutyákkal találkoztunk és a kutyák nekünk támadtak . Mire az egyik túravezetőnk : No , most fújd meg a sípot , az elriasztja a kutyákat . A kutyák nem szeretik a síp magas hangját .
- ▼ Lépjél még egyet hátra ! Felértünk a Nagyköves (Pietros) csúcsra . A hely kicsi , de azért jó a hangulat . A váradiak összetrombitálják egymást egy közös fotóra . A jó példa ragadós , a többi város se akart lemaradni . Következett Beszterce ,Kolozsvár , Debrecen , Pécs . [stb] A pécsiek odaálltak a csúcsjelző tábla elé és megkértek egy debreceni lányt , Mártát , hogy fotózza le őket . Márta túl közel volt ezért az egyik pécsi megszólalt : - Lépjél egyet hátra , hogy élesebb legyen a kép . (Márta lép) - No , lépjél még egyet akkor jobb lesz . (Márta lép , de már mögötte a sziklaperem .) - Lépjél még egyet hátra , és az már tökéletes lesz . (Persze ezt már Márta se vállalta .)
- ▼ És anyuka meg volt nyugtatva ! Miután a Nagyköves (Pietros) csúcsáról már bőrig ázva leereszkedtünk ,hogy folytassuk a gerinctúrát , túravezetőnket mobilon hívták : - Hol vagy kisfiam ? - Itt vagyok a gerincen egy csoporttal . - És mit csináltak ? - Ázunk .
- ▼ No ezt fotózd le !Meredek kikapaszzkodás után felmáztunk az Istenszékére .Gyönyörű napsütés , több kilátó , mindenki fényképezik . Egyszerre csak hallom magam mögött :No ezt fotózd le ! Odanézek és szinte meghűl bennem a vér . Az Apu becenevű túravezetőnk mint egy zerge ugrik a várbástyaszerű szikláról egy lejjebb magasló szikla oromra , úgy , hogy alatta több mint tízméteres hasadékot ugrik át . (Lásd az Erdélyi Gyopár 2003/2-3 számának címlapfotóját .) Utána a fotósok kedvéért , terpeszálásban mint egy akrobata átíveli a hasadékot és vidáman integet . Mint a zápor kattogtak a fényképezőgépek .

- ▼ Az együtt éneklést még nekünk is gyakorolni kell ! .A táborúzó csodálatos volt .Együtt énekelünk . Néha spontán kánonban . Talán egy dal - irányító hiányzott . Volt egy tilinkós (furulyás) akinek a csendes éjszakában ekkora , korus mellett igazán szépen szólt a hangszere , de az együtt éneklést még nekünk is gyakorolni kell !!!!
Élményeiből mazsolázott

e

Csapó János Nagyváradról .]

HÁZ A SKALISKO ALATT

2002 július eleje. Felvetődött egy ötlet, ki kelle-
ne menni a Tátrába pár napra. Szabadságom az van bőven, de nem tudom kivenni, kevesen vagyunk. Egy hétvégére mégse érdemes a Tátrába menni. Szerdán az egyesületi gyűlésen Anita felveti, hogy ha pénteken reggel indulnánk, átruccanhatnánk a Kassai havasokba. Hát egy napot az talán még ki tudok venni. Más érdeklődők és egy módosító indítvány is van, Rozsnyó felett Chata Volovec. Végül ebben maradunk. Juli és én közöljük, hogy holnap reggel telefonálunk, sikerült-e szabadságot kérni, s Anita annak függvényében intézi a szállást. Gizikének nincsenek ilyen gondjai, ő már szabad ember, nyugdíjas. Korán reggel bejelentem a szabadság igényemet. Meglepő, de semmi ellenállást nem tapasztalok. Egy napra simán el tudok menni. Telefonon leadom a helyzet jelentést, pár óra múlva jön a válasz hangpostán + SMS-en: Szállás van, 70 korona/nap, ágynemű van.

Délután a korona vadászat. Nem könnyű dolog. Az utazási irodák egy része szünetelteti a valuta forgalmazást, van ahol egyszerűen elfogyott, van ahol ezres a legkisebb címlet. Ha nehezen is de sikerült. Bevásárlás csomagolás. Kelés hajnalban, találkozó 5-kor a Tiszai pályaudvaron. Ott vagyok időben, sőt. Négyen elindulunk Bánrévére. Bánrévén jegyváltás, s átszállás egy egykocsis szlovák motorvonatra. Ami elvisz egészen Lénártfalvára, van tán két km is. Ott újabb jegyvásárlás, s jó félóra várakozás után felszállunk egy gyorsvonatra, mely elvisz egészen Rozsnyóig. Átszállás nélkül!

Rozsnyón tájékozódunk a buszpályaudvaron a tovább utazás ügyében. Utána rövid városnézés, bevásárlás, sörözés. Kellemes tapasztalat, nagyon sokan beszélnek magyarul. A boltban minden eladó akit megkérdeztem, a kocsmában a pultos nő, a buszsofőrök.

Irány Csucsom, cúcma esetleg Csucsoma, ugyanis a helybeliek egy része így mondja. Meglehetősen mini busz - 18 ülőhellyel - visz Csucsomra. A csucsomi busz végállomásán a sofőr kéretlenül útbaigazít.

A busz végállomásától a zöld jelzésen indulunk, Az út szinte egyfolytában emelkedik, de ebben semmi meglepő, elvégre a ház 1000 méter felett van. Közben lassan változik a növényzet, átveszik az uralmat a fenyők. Az út

jellegzetességeiből próbáljuk kikövetkeztetni, hol járunk, de egyre nőnek a kételyek. A valóság és a térkép közti egyezés meglehetősen mértékletes. Az emelkedő hol egészen szelíd, hol bekeményít. Közben Anita küldözgeti az SMS-eket ötödik társunknak, aki majd Bánrévéről jön utánunk. Megérkezünk a házba. Bejelentkezünk, mink vagyunk, akik telefonon foglaltunk 4 helyet, majd megkérdezzük, nem okoz-e problémát, hogy öten leszünk. Semmi probléma, megkaptuk a 10 ágyas szobát, addig teljesen a mienk, amíg újabb bejelentetlen vendég nem érkezik. Mert akkor osztozkodni kell.

A házban van még egy 6 ágyas szoba, de az már foglalt, s egyébként is az úri embereknek való, nem turistáknak. Ha esetleg valaki érdekel, a szállás 50/70/150 SK az elhelyezéstől függően. A férőhelyek száma 16, bár ezt Te is ki tudnád számolni. Júliusban és augusztusban folyamatosan nyitva. S ahogy ezt egy későbbi beszélgetésen megtudtam, senkit sem küldenek el, ha bejelentetlenül érkezik, akkor se ha telt ház van, feltéve, hogy nem túl igényes. „Egy két rossz matrac és pokróc mindig akad.”

A szoba tipikus turistaházi szoba. Az emeletes ágyak és a kályha épphogy elfér benne, de a közös helyiség tágas, s van egy zárt tornác, konyha rezsóval, edények, evőeszközök. S egy nagyon szimpatikus megoldás. Ha épp nincs senki a vendéglátókból a közelben, vagy nincs kedvünk kérni, akkor egyszerűen elveszünk egy-két üveg sört vagy üdítőt a hűtőből, vagy a kamrából. Távozás előtt önbevallás alapján elszámolunk a szállással és a fogyasztással. Remélem ennek öröme a magyar kocsmatöltekek nem rohamozzák meg a Chata Volovecet.

Hozott anyagból és helyi forrásból származó sörből álló szolid ebédünket fogyasztjuk. Befut egy fiatal pár, legalábbis nálam fiatalabbak.

- Dobru gyen!

- Dobru gyen! - Válaszolok rutinosan. Csak akkor bukok le, amikor a további kérdést nem értem. Erre átváltanak magyarra. Tökéletes a kiejtésük. Egymás közt ugyan szlovákul beszélnek, de néha eltévesztik, és egymáshoz is magyarul szólnak. Egyébként ők lettek a további szobatársaink. Anitával elindulunk vissza Csucsom felé, begyűjteni ötödik társunkat. Ő ugyan a tervezettnél kissé később érkezik, de hát nem lehet minden tökéletes. Na azért nem mentünk le a faluig, csak kb. fél távig. Vissza jó tempóban kapaszkodunk, milyen más érzés nehéz zsák nélkül.

Este még felmentünk Skaliskóra. Nagyon érdekes szikla képződmény, de meglehetősen erősen, mondhatni viharosan fúj a hideg szél, így nem sokat időztünk a csúcson. Vissza házhoz egy kényelmes kerülő úton mentünk. Este sörözgetés, beszélgetés, dalolgatás.

Reggel nem valami korán kelünk, na de hát időnk az van. Ismét felmegyünk Skaliskóra. Most sokkal kellemesebb az idő, s a kilátás is sokkal jobb. Utána irány az Arany asztal. A piros jelzésen kellemes kis gerinctúra, bár ge-

rinctúrához képest kissé túl hullámos. Névleg másfél órás, a valóságban sokkal hosszabb út után elérkezünk a kék és a piros találkozásáig. Hiába, nem vagyunk kirobbanó formában. Bár az sem elhanyagolható szempont, hogy az út jelentős részén az utat áfonya szegélyezte, s az áfonya éppen érett. S tudvalevőleg az áfonya íze ugyan nagyon jó, de a mérete meglehetősen alultervezett, s szedése nem túl haladós.

A piros jelzés végig jól kijárt és könnyen követhető volt. Ugyanez nem mondható el a kékről. Volt egy szakasza, amelyik meglehetősen nehezen volt követhető. Egy szakaszon nagyon szép köveket lehetett gyűjtögetni. Van aki „aranyat” is talált. Na jó lehet, hogy csak pirit volt, de akkor is szép. Így az áfonya mellett újabb akadályozó tényező lépett fel. Végül egy erős kapaszkodó után felértünk az Arany asztalra. Mit mondjak a neve szebb mint a valóság. Ebéd, egy hosszabb pihenő, majd indulás vissza.

Útközben áfonyáztam, a lábam alatti köveket vizsgálgattam, hátha találok valamit. Így egy kissé leszakadtam a többiektől. Egy kicsit belehúzó, de nem érem utol őket, pedig nem olyan sokkal voltam lemaradva. Alaposabban szétnézve rájöttem, nem teljesen ott vagyok ahol kellene. Térkép nem volt nálam, ezen a vidéken most járok először, s nem tudtam, hogy hol vagyok. Ez így első hallásra nem tűnik túl biztatónak. Na de nem is olyan vészes. Talán tudjátok rólam, hogy hébe-hóba voltam már Tájékozási Versenyen. Nem vagyok egy spíler, de azért valamennyire tudok tájékozódni. Megegyik, hogy álbóját fogok, netalán kihagyok egy bóját, mi több gyakran meglehetősen sok az idő hibám, de azért a célt eddig még mindig megtaláltam. Most is ez a feladat. Felmértem a lehetőségeket.

Az, hogy megpróbáljam megkeresni a többieket nem tűnt túl racionális megoldásnál. Feltételeztem, hogy ha van egy kis eszük, ők sem foglalkoznak túl sokat a kereséssel. Elvileg szóba jöhetne egy biztonsági megoldás, azaz lefelé haladva keresni egy lakott helyet, na de ez tényleg csak a végső megoldás, illetve csak annak ajánlom hasonló esetben, aki végleg elkeveredett vagy abszolút nem tud tájékozódni. Így számomra az tűnt az egyetlen józan megoldásnak, hogy irány a turista ház. Tudom, ilyen esetekben az a hivatalosan javalt megoldás, hogy visszamenni és megkeresni a jelzést. Bár nagy ritkán jól alkalmazható, na de általában elvként alkalmazni elég blódség.

A stratégia triviális, felfelé, s kb. délnyugatra haladni, lehetőleg úton, követve a terep adottságait. Az elv szép, de a gyakorlat az más. Az eleinte feltételeimet tökéletesen kielégítő út először délnek, majd keltnek fordult. Hát igen a négy feltételből csak három teljesült. Na de semmi gond, így is jó, előbb-utóbb csak lesz egy elágazás. Legrosszabb esetben kilyukadok a kék jelzésre. Hogy valami hasznom is legyen az eltévedésből, találtam egy szépen kiépített forrást. S nem sokkal a forrás után egy elága-

zás, s az ideális út. S rajta, na mit gondoltok mit találok? Hát a kék jelzést. Sínen vagyok mint József Atilla. Pár perc, s ott vagyok a kék és a piros elágazásában. Nem tartottam túl valószínűnek, hogy a többieket megelőztem, de tévedtem, kb 15 perccel utánam értek oda. Ugyanis pihentek kb. félórát. Meglehetősen erős tempóban a jól jelzett úton irány Skalisko. De hiába siettem, nem értem utol a többieket. Ez a tényeket ismerve nem is meglepő. Végeredményben egy jó órával hamarabb értem a házhoz, mint ők.

Mikor megérkeztem kérdik a helyiek - Hát a többiek hol vannak? - Remélem nem engem keresnek. - válaszoltam. Sör és kaja, ebben a sorrendben. Elbeszélgetek a helyiekkel. Majd befutnak a többiek is. Este szabadidős program: Borovicska, sör, beszélgetés és nóta.

Reggel kelés, nem túl korán. Indulás, még kevésbé korán. A sárga jelzésen nagyon kellemes úton, megyünk Gulya pallagig. (Így volt kiírva „ly”-al az útjelző táblára.) Majd tovább aszfalton Rozsnyó fürdőre, majd Rozsnyó központjáig. Némi kaja, egy sör, majd egy futó bevásárlás, s futva épp elértük a buszt. A pályaudvarra nem volt busz, ezért lementünk Tornaljára, („Tornal’a”). Nem sokat láttunk belőle, de így felületes szemrevételezés alapján kedvező benyomást tett. S érdekessége még ennek a városnak, hogy pár éve még sokkal szlovákosabb neve volt, de a számunkra kissé fura írásmódtól eltekintve visszamagyarosította a nevét.

Tornaljáról vonattal Recskáig utaztunk, onnan Sajószentkirályra (Král) gyalog, falu és kocsmá nézés, a kastélyt most kihagytuk, majd tovább gyalog a határátkelő és Bánréve felé. Ózdon a „karámban” még egy pohár sör, majd megkezdjük az aklimatizációt a józan hétköznapokra.

LÁNYI LÁSZLÓ (MVSC)

MVSC húsvét 2002

Szombaton reggel indultunk a Tiszairól. A vonat meglehetősen zsúfolt volt. Mint jámbor birkák a karámban, békésen álldogáltunk a zsúfolt folyosón. Addig nem mozdultunk, amíg a puli, akárcsak mondani a kalauz el nem kezdett terelgetni minket a szerelvény vége felé. Ugyan némi kétségeink voltak, a „Hátul sok üres hely van.” szöveg hitelességével kapcsolatban, de nem volt igazunk. Ha nem is volt olyan nagyon sok hely, de mindenkinek jutott egy, s a turista szerény, beéri ennyivel is. Így kényelmesen érkezünk Hatvanba, ahol át kellett szállni. A Tarjáni vonaton viszont tényleg bőven volt hely. Meglehetősen lassan zötyögött velünk a vonat, még jó, hogy nem személyel mentünk. Az mi-

lyen lett volna? (Visszafelé azt is megtapasztaltuk.) Na de egyszer a leglassabb vonat is befut. A mienk is. A szállás szerencsére nem volt messze az állomástól, a távolságot könnyedén leküzdöttük. De korai volt még a fellélegzés, egy komoly akadály állt előttünk, a bejelentkezés, s a nyilvántartó könyv kitöltése. Van ám itt ész, nem bejelentő lapokat használtak, hogyné azt mindenki kitölthetné magának, abban semmi kunszt. Szép sorban egymás után, az az igazi, s micsoda sok rublika. Bár volna még pár ötletem: Szerepeltethették volna benne még a vércsoportot, az adószámot, a lábméretet, a politikai párt kötődést és felekezeti hovatartozást. Na de egyszer ezen is túlestünk.

Meglepően gyorsan és szinte vita nélkül sikerült eloszlalnunk a három szobába. Egy gyors bevásárlás. Mire visszaértem találkoztam a portánál a társaság utóvédjével. Felmentem az emeletre, megkajáltam, majd utánuk indultam a buszpályaudvarra. Nem értettem a sietséget, mert kb. 10 percre becsültem a távolságot. Tévedtem, jó ha 5 perc volt. Miután kellően kivárákoztunk magunkat buszra szálltunk, s irány Kazár.

Kazár több dologról is ismert. Hát először is a népviseletéről. Abból nem sokat láttunk. Egy darab öreg, pardon mérsékelten fiatal asszonyt láttunk népviseletben. Mit mondjak, nem volt egy nagy élmény. Van egy tájház, zárva, hát az se nagy élmény, de legalább megúsztuk a belépőt. Ja, volt még egy polgármester. (Vagy csak péemhá?) Valószínűleg lesben állt turista csoportokra várva, s hosszan elbeszélgetett csapattunk érdeklődést mutató tagjaival. Gondolom így akarta pótolni az üzemen kívüli nevezetességeket. De van még egy nevezetesség, ha nem is a faluban, hanem a környékén. Úgy hívják, hogy Riolituffa Erózió, azaz RTE. Páran elindultunk az RTE irányában a piros jelzésen, de nem volt túl sikeres az indulás, a társaság jelentős része leragadt, lehet, hogy a beszélgetést kényelmesebbnek találták, mint a gyaloglást. Átvágtunk az etnikai kisebbségi telepen, s a telep szélső házaitól pár méterre egy esőbeállót találtunk. Épen! Mindenesetre szokatlan egy elhelyezés. Közben nagy nehezen a társaság utóvédje is lendületbe jött Némi gyaloglás után rátértünk a P+-re, majd megérkeztünk az RTE-hez. Számomra kellemes meglepetés. Én általában csalódnai szoktam a hírességként beharan-

gozott nevezetességekben. De ez tényleg érdekes, még a nagy felhajtás ellenére is, ezt még a hírverés sem tudta elértékteleníteni. Alapos szemrevételezés, körbejárás, s némi pihenés és étkezés után indultunk tovább, illetve egyelőre vissza felé a P+-en. Némi kis rövidítés: árkon, bokron és egy meglehetősen meredek emelkedőn átvágtunk a P-ra. Egy kis idő múlva találkoztunk a Bányász Körtúrával, majd régi kedves ismerősünkkel, a Kohász Késsel, így az eddigi meglehetősen szűkös színskála kibővült a sárgával és a késsel. Pusztán érdekesség kedvéért említem meg, hogy Nógrád megyét kevésbé sújtotta a sors túlbuzgó MTSZ vezetőikkel, így a KK nógrádi szakasza megúszta az átpingálást, s most is őrzi eredeti elegáns formáját (kék csík). Egyébként is, Nógrád túraútvonalait tapasztalataim szerint sokkal kevésbé tették tönkre a jelzések állandó változtatásával, mint a BAZ megyeieket.

Mikor a kissé kitikkadt társaság lelki szemeivel már érezte a kocsmaszagot megváltunk a város és a kocsmák felé vivő kék és piros jelzésektől, s tovább folytattuk a sárgán az utat Pécskő irányába. Közben akik még nem nőttek ki az ilyesmit, gyűjtögették a Bányász Körtúra és a Nógrád Csúcsai túramozgalom jelzéseit. A Pécskő megmászása a laza erdei sétánál egy hajszálnyival nehezebb volt, van aki ezért nem is vállalta. De minimum ennyi extra élmény járt nekünk az elhalasztott kocsmalátogatásért. A kőről meglehetősen szép kilátás nyílik Tarján jelentős részére, a környék falvaira, meddőhányóira és hegycsúcsaira.

Vissza a sárgán, majd a KP-on leereszkedtünk a városba. Útközben tapasztalhattuk a civilizált korunk kultúráját. Szemét az volt bőven, ebben semmi meglepő, de ami a csúcs, egy szakaszon az egyik oldalon előkelő házak, gondozott kertek vagy szépen nyírt gyep, a másikon az út mentén hosszan elnyúló összefüggő szemétlerakat. Elvégre mért zavarná a kertjét gondosan rendben tartó tulajdonost a portájától 2-3 méterre levő szemét, az már nem az ő területe. Egyébként is sokkal egyszerűbb és olcsóbb odahordani a szemetet, mint elszállítani.

Na de végül elnyertük megérdemelt jutalmunkat. Kocsmák! Sőt két kocsmát egymással szemben az út két oldalán. Az egyik ajtaja sarkig kitérve, azt választottuk, mert így az ajtó nyitá-

sára sem kellett vesztegetni az időt. Sör ízlés szerinti mennyiségben.

Másnap helyi járattal mentünk Zagyvarónára. Tudom a pontosság a királyok udvariassága, s nálunk köztársaság van, (még ha rá is cáfol erre a címerünk), de azért a busz lehetett volna pontosabb is. Némi affér a kocsmárossal. Na nem az ital, hanem a bélyegző ellátással volt probléma. Mert a mai turisták, ki tudja miért ahelyett, hogy túráznának, mindenhol bélyegezni akarnak. Na de ha nehezen is de végül sort kerítettünk a másodlagos tevékenységünkre, a túrázásra is. A P+-en, majd PD-ön irány Boszorkány kő. Itt szép kilátás + bazaltképződmények. A Tanácsköztársasági emlékmű (egészen jól átvészelt a rendszerváltás barbár rombolási hullámát), majd Salgó vár a további útvonal. A vár alapos megtekintése után leereszkedtünk Eresztvényre. Étkezés, igény szerint kocsmázás, majd irány Somoskő. Útközben kitárgyaltuk a lét súlyos problémáját, azaz a Tájékoztatói versenyek válságos helyzetét. Volt amiben egyetértettünk, például abban, hogy a versenyeket elsősorban a rengeteg óvás teszi tönkre, s volt amiben nem, például abban, hogy igazán válságossá a helyzet a Hivatalos Bajnokság kiírásával vált. Felmerültek különböző szabálymódosítási ötletek, ezek közül legjobbnak azt tartom, hogy ne lehessen óvni olyan pontot, amelyet a csapatok döntő többsége sikeresen megfogott. Elvégre ha nekik sikerült, akkor a hiba abban van akinek nem sikerült. Egyébként is a kisebb pályahibák is részét képezik a versenynek, s elvben mindenkit egyformán érintenek. Mire a témát kimerítettük, meg is érkezettünk Somoskőre. Megtekintettük a Petőfi kunyhót, szépen rendbe hozták s berendezték. Utána átkelés a feltételes határátkelőn. Eurós pénzekből nagyon szépen helyrehozták a várat. Mindenütt Szlovák, magyar és angol feliratok s információk. Majd megtekintettük a híres bazaltömlést. Ugyan a szlovákok által elkészített szövegek tartalmazzak némi nyelvújítást, de hát így fejlődik anyanyelvünk, az újítások egy része eltűnik, egy része fennmarad, bár ezek valószínűleg nem fognak fennmaradni. A várlátogatás után pihentető kocsmázás. Itt csapatunk ápolva a haladó MVSC-és hagyományokat szétforgácsolódott.

Hárman busszal lementünk a Somoskőújfalvai vasútállomásig, s onnan nekivágtunk a Karancsnak. A sárga jelzés vonalvezetése érdekes volt. Feltűnt, hogy egyáltalán nem arra megyünk amerre a térkép szerint megy a jelzés. De mivel hébe-hóba volt egy-egy jelzés, nagy ügyet nem csináltunk belőle. Majd a "feltűnt" kifejezés első betűje felszívódott, s maradt belőle az "eltűnt", már mint a jelzés. Na de ebből sem csináltunk nagy ügyet, legalábbis Gizike és én. Elvégre Hegy, Út és Térkép volt. Akkor meg mi a probléma? Harmadik társunk sopánkodásaival kísérve gond nélkül megmásztuk a hegyet, s a Kiskarancs oldalában megkevert a jelzés is. Így ha már úgyis megvolt, hát azon folytattuk az utunkat. Irány a csúcs. A csúcson fém kilátó. Ketten meg is másztuk. Kilátás, sőt körkilátás. Az egész környék jól áttekinthető. De van akinek ez sem volt elég, holmi fel nem lelt jelzést (valami Nógrád Csúcsai jelzést) reklamált az út hátralévő szakaszán, illetve este illetve a következő napokon. Nem értem, a csúcsot jelképező 3*3-as négyzetrácsban elhelyezett 3 pont érdekesebb lenne, mint a csúcs kilátóval és körkilátással együtt?

Utána a Kápolna hegy következett. Tetején nevéhez méltóan egy szép kápolna. Állítólag Árpád házi Margit építtette annak emlékére, hogy itt pihent meg a Muhi csatából menekülő IV (avagy ív) Béla. Fene a gusztyusát. A kápolnát egyébként nagyon szépen felújították. Igazán kellemes meglepetés, semmi rombolás, semmi kosz, még a díszes oltárterítőket és a művirágokat se lopták el. Mintha nem is szépséges kis hazánkban volnánk. Itt két (egyforma) négyzetrácsos jelzést is találtunk, először a kápolnában a falon, majd előtte egy fán is. Hol itt a probléma, az egyenleg stimmel. Mint amikor az egyszeri határőrtiszt jelentette: "Szolgálati időm alatt különös esemény nem történt, hárman illegálisan távoztak, hárman illegálisan bejöttek, egyenleg nulla."

Utána a sárga jelzés folytatásán leereszkedtünk. Eleinte nagyon szép volt az út. Tulajdonképpen később sem volt csúnya, csak meglehetősen meredek. Az Óváról Mátrakeresztesre vezető Zo-re emlékeztetett, de aztán bedurvult, s feladtam az összehasonlítást. Egy idő után ugyan a meredek lejtő elfogyott, elvégre a

Karancsban meglehetősen korlátozottak az ez irányú lehetőségek. Valljuk be, szép a Karancs, de azért a Himalájánál valamivel alacsonyabb. Na de ekkor sem pihenhattunk meg a babérjainkon. A további út tulajdonképpen kényelmes volt, s attól eltekintve, hogy kezdett kissé alkonyulni nem volt semmi probléma. Ezért kissé tempósabban mentünk, mint az MVSC-és túrúkra jellemző. Közkívánatra az útvonalat módosítottuk, nem mentünk végig a sárgán, levágtunk a piroson. Szerencsénk volt, ahogy leértünk a buszmegállóhoz, jött is egy busz.

Hétfő. Két lehetőség volt Rónabánya irányába, egy nagyon korai és egy késői busz. Mivel egyébként is aktuálissá vált némi locsolkodás, az utóbbit választottuk. Megérkezve Rónabányára irány a kocsmá. Mit lehet csinálni egy kocsmában? Természetesen inni, minden tudatlan - pardon - kevésbé tájékozott ember erre gondol először. Persze azt is lehet. Ha már ott voltunk többen ezt a lehetőséget is kihasználták, de nem ez a lényeg. Ha még valaki eddig nem jött volna rá, a kocsmákban bélyegezni lehet, már ha van bélyegző. S hogy minek? Hát ezer egy lehetőség van.

Szinte minden kocsmá beilleszthető valamilyen túramozgalomba. Mert például vár szinte mindenütt volt, s ha mégis létezne olyan magyar falu, amelynek környékén még csak egy vacak kelta vagy avar földvár sem állt, hát gyorsan kitalálunk egyet. Nem gond. Ha kell pár perc alatt a legendáját is összehozom. Típus modulokból gyorsan összeállítható. Hallottatok például a Szilvási palánkról? Eddig még én sem, de pár perc s megvan a legendája. Hogy valami meggyőzőbb bizonyíték jobb lenne? Mondjuk egy írásos emlék? Ezen ne múljon. Al Hakim Musztafa ibn Abreham, arab utazó és vándor orvos, magyarul kuruzsló, úti beszámolójában megemlíti, hogy a hitetlen gyaurok megakadályozandó a szomszédos várak igazhitű moszlim katonáinak anyagbeszerző akcióit, kellően el nem ítéhető módon palánkot emeltek a Szilvás hegyre. Ezt a kiegészítő jövedelmüktől eleső, egyébként sem túlfizetett igazhitűek, Ahmed bég vezetésével önkéntes társadalmi-munkaakció keretében megostromolták, s kemény félórai ostrom után el is foglalták. Miután a kifosztott palánkvárat a törökök felgyújtották, megszűnt stratégiai jelentősége. Egyébként is,

a jó palócok belátták, hogy sokkal könnyebb felgyújtani, mint felépíteni egy palánkot, így lemondtak az újjáépítéséről. A beszámoló eredeti példánya a Medinai Iszlám Történeti Múzeum Kézirattárában megtalálható, azt bárki ellenőrizheti.

De ezen kitérő után folytatom a beszámolómat. Miután túlestünk a bélyegző lenyomatok, illetve az azokat helyettesítő nevesített pénztári blokkok begyűjtésén, illetve az épen aktuálisnak tartott italok fogyasztásán, elindultunk a Kis és a Nagyszilvás felé. Mit gondoltok milyen jelzésen? Egyet tippelhetsz. Hát a Bányász Körúton, azaz a sárga jelzésen. Na de trükkösen csináltuk ám! Először, megkerülve a közelebbi Nagyszilvást a Kisszilvástra mentünk fel. Majd úgy a Nagyszilvástra. Nagyon érdekes hely mind a kettő. A hegytetőt képező bazaltkúpokat hatalmas szikla hasadékok szabdalják fel. Ezek állítólag még ma is növekednek. Pár éve fedezték fel a hasadékokból nyíló Sárkánybarlangot. Mi a sárkányt nem találtuk otthon. A Nagyszilvás fel van még szerelve a környéken oly divatos bazaltömléssel. Talán ez még érdekesebb, mint az annyira felkapott Somoskői. De az biztos, hogy sokkal hatalmasabb. S még egy említésre méltó tény. Itt csatlakozott hozzánk csapatunk póttagja, egy kutya, aki egészen a buszra szállásunkig elkísért. A bazalt képződmény megtekintése után Szilvás puszta érintésével jelzetlen "úton" indultuk a Bárna patak völgye felé. Na igen az idézőjel indokolt, mert legalább is az eleje mindennek volt nevezhető, csak útnak nem. Állítólag azért vágtunk át kerítésen bozóton s egyéb lehetetlen helyeken, hogy ne veszítsünk szintet. Igaz, hogy normális úton közlekedve sem veszítettünk volna egy méter szintet sem, de ez más kérdés. A kezdeti terepgyakorlat után kényelmes úton mentünk egészen a Bárna völgyig. A patakon kissé kalandosan átkelve kijutottunk egy széles útra, mely egyenesen Bárnára vezetett, s közvetlenül előttünk állt a nevezetes Szér hegy. Ez a hegy kivételesen nem a bazalt, hanem a homokkő képződményeiről nevezetes. De azért ezt is érdemes megnézni, főleg alulról, mert úgy a kényelmesebb. Itt működésbe lépett az MVSC effektus, azaz csapatunk kétfelé szakadt. Egyesek, köztük szerény személyem, alkalmazva, a legjobb az egyenes út elvét, közel

egyenesen (és vízszintesen) megindult Bárna felé. A társaság másik része megindult a később Szar hegyre átkeresztelt hegy csúcsa felé. Elég kalandos útjuk volt, a csapatuk tovább szakadozott. Kettő fel is jutottak a csúcsra, megtalálták a Nógrád Csúcsai jelzését, sőt a turista utat is. Ők azon jöttek le. Hát a többiek? Pár óra késéssel ők is leértek. Ép csontokkal!!! A falu szélén megkajáltunk. Szerencsére véletlenül volt nálam egy üveg Debrői Hárslevelű, így a szomjhalált is megsztuk. Mert ezen kívül legföljebb forrásvízből állt a folyadék utánpótlás összes lehetősége, mivel az összes kocsmá zárva volt. Közben befutottak Zsókaék, a Szér hegy meghódítói. A csapat többszöri átrendeződése után páran megszálltuk a legreményteljesebbnek tűnő kocsmá előtti térséget. De reményeink nem váltak be, nem győztük kívánni a nyitást. Úgy döntöttünk, ha még aznap el akarunk jutni valahova, akkor indulni kell. Mivel míg mi a kocsmá bejáratát őriztük, páran Vilma vezetésével nekivágtak a közelebbi Bárnai Nagykönek, úgy döntöttünk, hogy mi a társadalmi munkamegosztás jegyében a Kiskőre megyünk. Ahogy elindulunk észrevesszük szemközti oldalban a közben megkerült Gizikét. Hangeffektus segítségével (Píííj!!!!) kapcsolat felvéve. Bár akusztikus visszajelzés nem érkezett, de Gizike ráutaló magatartásából (integtés) megállapítottuk a kapcsolat létrejöttét. A falu szélén még vételeztünk némi forrásvizet, majd erős tempóban megindultunk felfelé. Hamarosan találkoztunk Gizikékkal. Majd tovább a jelzett úton. Nem, most kivételesen nem a Bányász Körtúrán. Most más iparágat választottunk, kohászoktunk, azaz a Kohász Kéket választottunk. A Nagykö nyergéig elég szép emelkedő, onnan állítólag egy szép szintben haladó út visz Kiskőre. Állítólag. Aki ezt megállapította, az biztosan nem használt vízszintmérőt. A Bárnai Kiskő. A változatosság kedvéért ismét bazalt. Érdekesege a barlangja, egy hatalmas bazaltbuborék. Melybe egy mesterséges vájat vezet, állítólag egy a legendáknak felülő kincskereső uraság vágatta. Plusz szép kilátás. Ismételt étkezés, majd indulás vissza. Tempó jó. Cél a busz indulás előtti kocsmalátogatás, minimális cél: korsó sör. Cél teljesítve. A buszmegállóban megválnak hű társunktól, a hozzánk csapódott négy lábú tartalékos turistától.

Kedd, utolsó nap. Gizike és Ica reggel a csapat indulása előtt még begyűjtenek, egy elmaradt BK jelzést. Csomagjainkat lehordjuk az előcsarnokba, a porta elé. Utána indulás Boglyaskő felé. Érdekes vulkáni képződés a város területén belül. Még némi kis túrázás, egy újabb szakasz a Bányász Körtúrából, de ez már nem az igazi. Végül mintegy betetőzésül a kálváriánál ereszkedünk le.

Vasút. Vonat késik. Sokat. Pedig nem jön (azaz csak jönne) messziről. De mozdony nélkül nem megy neki, hiába lejt a pálya. Tartalék mozdony elhúz, majd további bőséges várakozás után vonat 1+1 dízel mozdonnal befut. Jó akkor nem fut, csak bejön. Egy, maximum két kilométer, majd újabb hosszas várakozás. Ehhez képest a szombati vonat...

Még jó, hogy volt nálunk bőven dobozos sör. Megoldódott a gond, mivel töltjük Hatvanban azt a rengetek csatlakozási időt. Épphogy annyi időnk volt, hogy a Restiben megigyunk egy sört. Kiérünk a peronra. Hangosbemondó bemondta a betlit, azaz előreláthatóan 40p késés. Felszálltunk egy személyre. Na az egy külön szám, Abonyban kb. egy órát állt, igaz erre legalább számítottunk. De ez kellő mennyiségű sörrel elviselhető.

LÁNYI LÁSZLÓ (MVSC)

SZILVESZTER MOGYORÓSKÁN

Levél barátomnak :

"Azért szekírozol hogy olvasnom kellene, de a mai nap is elment a "géppel". Mogyoróskára (szilveszte-rezni) vittem magammal egy könyvet az " Egy csodálatos elmét " de nem tudtam belenézni sem. Pedig nem sokat túráztam, de rengeteg minden más dolog volt. Például a krumpli hámozás (nem tudok olyan rosszul krumplit hámozni hogy ne legyen rám szükség), mosogató, utolsó este az a megtiszteltetés ért hogy moshattam a káposztát (káposzta kimosva úgy még nem volt !) , aztán esténként még videó-

zás és diavetítés Második este hajnalig mutogatóst játszottunk. Volt még tervbevéve szaunázás is Ebből sem lett semmi. Szilveszter napján meg kellett szervezmem a tombolát. Szerencsére a terhek jó részét levették rólam a gyerekek. Délután a díszítést csináltuk (ragasztás egyebek) .Alakítottunk egy kreatív stúdiót. A gyerekek ragasztottak egy szép mozaikot .A helybéli lovászoktól szerezték be a hozzávalókat (kukorica, bab, stb...) Igaz erősen motiváltam őket , mert ajándék tombolákat ígértem nekik. Én is csináltam egy füles sörösdobozt , továbbá egy szélesmosolyú kókuszdiót .Futottak még : alma-sajtopi kompozíció UFÓ címen , továbbá triangulum szaloncukorból (az egyikben töltényhüvely volt elrejtve) idiofon hangzásközeggel ! A díszítés körül volt egy kis gubanc , mert a túravezető otthon felejtette a direkt az alkalomra vásárolt színes égőket , én pedig elhagytam 30 db apró kis lufit , amit végül is a konyhában találtak meg a zacskók között ! De a már tavaly bevált módon saját magunk csináltunk füzért újságpapírból ! Volt egy szerencsés húzásom mert vettem színes ragyogós konfettit, amit este sikerült a világ négy égtája felé , fél méter vastagon szétszórni (vő. takarítás !) , további veszettül csípett. Vakarózni kellett tőle. Igaz tánc közben ez nem nagyon zavart ! Mint ahogy a ritmus és a zene sem Nagyon jókat figuráztunk . Az indítás a csapatnál az "Isztambul" . Minden önmegvalósítás meg van engedve. Igaz kicsit lefúrt lábbal táncoltam (a sokat emlegetett lúdtalp-problémák miatt)Azt hi-

szem az olvasásból indultam ki. Ne haragudj hogy egy kicsit elkalandoztam .

Juli

TOR-TÚRA 65, AVAGY VAN-E ÉLET A HALÁL ELŐTT?

Már megint ötkor ébreszt a telefonom, ez nem jelenthet mást, mint hogy túranap van, miért kell nekem vaksötétben kelni, belevágni a jéghideg éjszakába, családtagjaim szerint nem vagyok normális, szerintem sem, minek megyek én oda, ha nem mennék rosszul érezném magam, hagyjatok nekem ez az igazi karácsonyi ajándék, akkor menj de meg ne fagyj, tölts tele a termoszt forró teával

Zötykölődünk a buszon, szintén zenész, mindenki a végállomásra utazik, elszánt arcok, nevezés gyorsan és gördülékenyen, ne húzzuk az időt, gyors szerelvényigazítás, ropog a hó a talpunk alatt, majd megszokjuk, hű de meleg van, pulcsi a hátizsákba, hát ez nagyon meredek, mikor lesz már vége ennek a k...tt emelkedőnek, zihál a tudóm, meg kell állni, hát ez szörnyű, remeg a lábam, még csak 12 km, de én már kész vagyok, pólócsere, pulcsicsere, csavarni lehet, csimbókokba fagyott a hajam. Lassítsunk, csak öregesen, futók és kocogók húznak el, hát menjetek egészségetekre, havas fenyők, nyakamba potyog a hó, már zuhog a hó alig látok, na csak haladunk, már 30 eltelt, csak célba érünk egyszer, hol a tea, kiszáradok, 4 bögre most meg lötyög a hasamban, na menjünk tovább alig állok a lábamon, tetszik ez a Bükk-fennsík nincs szintkülönbség, regenerálódjunk egy kicsit, visszatér az erő, szétszagatjuk az emelkedőt, főnixmadár erősek vagyunk, ihajcsuhaj. Már megint sötétedik, hűl a levegő, hányingerem van, csak támolygok, kikészültem még 15 km, én meghalok hagyj itt, nem hagylak hülye vagy, pont jókor jött Várkút, ülök bambán, mit keresek én itt, leesett a vérnyomásom, lázam van, na megint kezdődik jól nézünk ki, menjünk tovább, mert ha most nem hát soha, vánszorgok az emelkedőn, elhúznak mellettünk, próbáljuk tartani a tempót, á ezek a gyerekek biztos sportolók hagy menjenek, öreg vagyok én már ehhez, csak nem jön a kilátó már megint emelkedő, zihálok- zihálok- zihálok, soha nem érünk fel a tetejére azt mondták nem sok a szint nem a fenét, felfelfel már látok valami világost, na az ott Eger, hű de messze van, de csak odaérünk

egyszer soha többet nem jövök ide ha ezt túlélem, jó hogy itt vagy egyedül már felbuktam volna, vajon vissza tudtam volna jönni a Don-kanyarból, rettentően fáj a lábam új bakancsot betörni ilyen túrán nem vagyok normális, már az aszfalton botorkálok, odaértünk azt hittem soha nem érünk ide. Egész éjszaka lázasan remegek, na mi van nagy hős megérte, meg persze, tizen-négy órát kint tölteni ilyen időben, mi jó van ebben tudja a fene, katarzis érzés, megcsináltam, túléltem, az élet megy tovább.

Trilla

ISOBAU KESERGŐ HELYETT !!!

*Minden vágyad minden álmod
Csak egy karnyújtásra van
Holnap minden régi harcot
Majd megnyersz biztosan
Az a küzdelem már a tegnapi
Csak álmoldj, boldogan élj
Majd itt leszek, és védelek
Ha ránk borulna az éj, ó az éj!*

*Ezer hold és minden csillag
Keres téged mondd meg hol vagy
Tudnom kell merre jársz
Ezer hold és minden csillag
Őrzi álmunk most hogy itt vagy
Örökké elkísér a fény*

*Addig húzd közel a távot
Vagy hozz egy csillagot
Nekem őrizd azt a lángot
Ami bennem is ragyog
Égjen még és mindig jobban
Ami hajt és egyre űz
Sose gondolj már a rosszra
Amíg bennünk ég a tűz.*

*Ezer hold és minden csillag
Keres téged mondd meg hol vagy
Tudnom kell merre jársz
Ezer hold és minden csillag
Őrzi álmunk most hogy itt vagy
Örökké elkísér a fény*

*Tudom semmi baj nem érhet
De rossz hogy nem vagy itt
Ha kell én minden harcot állok
Mert féltem álmaim
Égjen még és mindig jobban
Ami hajt és egyre űz
Sose gondolj már a rosszra
Amíg ég bennünk a tűz*

**Ezer hold és minden csillag
Keres téged mondd meg hol vagy
Tudnom kell merre jársz
Ezer hold és minden csillag
Őrzi álmunk most hogy itt vagy
Örökké elkísér a fény**

(Hozott anyagból....)

Levél-féle :

Sziasztok !

Most már tényleg leírom az éjszakai versenyt. Ahogy én csináltam...

Szóval a bonyodalmas nevezés után elindultunk vadonás új csapattársammal (továbbiakban EG) aki mindjárt egy pikáns kérdéssel kezdte. Tudsz-e szerkeszteni ? Na most mit lehet erre válaszolni. Szoktam...válaszoltam kitérőleg, mert tudom ugyan hogy mit kell csinálni, de a végeredmény... hát az vagy kijön vagy nem. Szerencsére nem volt szerkesztés, így ezt a képességemet csak a nappali verseny folyamán kellett előadni. De most még éjszaka van, setét. Persze fényszórónk az nincs, két elég jó minőségű lámpával mentünk, de a pástázás az hiányzott. Az első pontban mindjárt egy hatalmas gödör, tele szeméttel, cserépdarabokkal. A második pontra szépen el lehet menni úton, de itt már jelentkezik az átok .KŐ és KŐ és KŐ ! Kisebb, nagyobb, közepes. Magányos szikla vagy kötenger formájában, de úgy általában mindenhol. Azért meglett mármint a pont. Meg az első két foltjaim... A harmadik pont kötelező és távolság mérés. No problem...És most jö a negyedik pont. Kolletív örület. Jó pár csapat csörtet az erdőben. A kövek mellé belép a második tényező kivágott gallyak borítják a talajt. Nem is ember aki két percenként nem esik hasra, vagy nem vágja sípcsonton valami. Ráadásul nem találjuk a jelleghatárt, ami lehet hogy nem is az. Teljes káosz. Végül rájövünk, hogy az dombsorocskának a végén van a pont amin már egy jó ideje bóklászunk, de eddigre már az időnk...Legalább nem kell vele foglalkoznunk, egy problémával kevesebb. Irány az ötödik pont. Kimegyünk a faluszélre. Nem is lenne semmi baj, ha az utak stimmelnének. De nem. Most is tele az erdő csapatokkal. Végül feladjuk. Ám ekkor két ember közelg akik felvilágosítanak arra nézve, hogy hol is vagyunk. Alig pár méterre a ponttól. Most már úgy is mindegy alapon rámegegyek irányba. Egenest beléje. Telve önbizalommal vágunk neki a hatodik pontnak. Hát.... Nem részletezem. Végül a csörtetések a zaj és a kollektív bölcsesség nyomán (nyomolvasás) bevezünk az időmérőbe. Nem sokat pihenünk. Innen vidám az élet. Simán megvan a hetedik és a nyolcadik. És most jön az a bizonyos pihenő. Ami nem az .Még most sem igazán tudom hogy mi volt. Az biztos hogy időmérő és sátor. És hosszas keresgélés után kihagytuk . Most jön az bizonyos

holtpont. A "mit keresek én éjszaka az erdőben " című gondolatok. A csapattársammal is első ízben nem értünk egyet , szívós természetével tovább keresné a pontot , nekem meg csak egy vágyam van hogy biztosan tudjam hol vagyunk. Találunk egy jelzett utat . elindulunk. A tizes pontot már meg sem kockáztatjuk. Többől kihagyjuk. És végre egy fix pont. Időmérő. És ott ahol vártuk. Ráadásul a pontór (balzsam a szívemnek !) elárulja, hogy még egy csomóan kint vannak a pályán .A lámpáink kimerülőkben igaz hogy már pirkad és lassan már nem is lesz rájuk szükség. Ekkor már mind a ketten azt latolgatjuk, hogy talán nem is megyünk a másnapi (?) teljesítménytúra. Az viszont eszünkbe sem jutott hogy bemenjünk a célba, hogy már minden létező időből kiestünk. Megyünk tovább. A 12-es kötelező, távolságméréssel. Jó sokat megyünk. Seholy az első bója. Biztosan elhagytuk. Hát nem. Úgy a közepe felé találunk egy papír fecnit. Persze nem tudjuk, hogy ez az első e vagy a második. Mindenesetre lépünk és számolunk.. Szerencsénk volt a kötelező végén ott a második papírbója. A tizenharmadik : kerekecske- dombocska. A tizennegyedik szárazárok vége. Álbójával. Hát ilyesmire már nem nagyon adunk. Behúzzuk az egyiket. Még egy utolsó erőfeszítés és...Már bent vagyunk a műúton itt a tábor mindjárt ...ekkor szembefut velünk egy rendező és azt kérdezi, hogy mi vagyunk-e a 17-es csapat. Gyanús a dolog. Honnan tudja ? Már csak Önöket várjuk. Mindenki bent van. Alapjaimban omlok össze.... De hát az utolsó időmérőben még egy csomóan kint voltak. Nem tudom elképzelni hogy történhetett.(a rejtély egyébként nem az. Egyszerűen bejöttek az időmérőből és nem csinálták tovább pályát mint mi) Még mindig ragaszkodunk az álmainkhoz .Az utolsó pontba is elmegyünk annak ellenére, hogy nem túl sok értelme és ez ügyben élénk ellenpropagandát fejt ki a velünk tartó rendező is(attól tart végleg eltűnünk). És itt a cél : hótt álmos rendezőkkel, akik végre álmra hajthatják fejüket és egy kitartó szövetségi ellenőrről aki teával kínál. Mehetünk aludni.(fel kell mászni az emeletre brrr....) Nagyon klassz volt. Igaz hogy nem indulhatnék egy láb szépségversenyen, mert úgy nézek ki mint akit megvertek, de megérte. Másnap még hízik két kilót, mert kiderült hogy olyan nehéz volt hogy elég sokan feladták. MI NEM !

Hát ennyi szubjektíven, kicsapongón, belülről és hosszan.

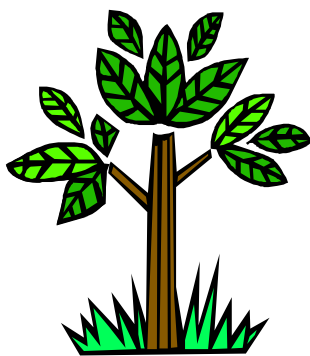
Kékfoltos Tündike

Ajándékok, amelyek nem kerülnek pénzbe

- ✓ Egy jó szót szólni, egy beteget felvidítani,
- ✓ valakinek kezet nyújtani, megdicsérni az ételt,
- ✓ valakinek a közeli születésnapjáról megemlékezni
- ✓ óvatosan csukni az ajtót és

- ✓ örülni minden apróságnak,
- ✓ mindenért hálás lenni, valakinek jó tanácsot adni,
- ✓ egy levélírással örömet szerezni,
- ✓ szurkálódásokat elfelejteni, jogos panaszt ismételten nem felhánytorgatni,
- ✓ más hibáját nem tenni szóvá feltétlenül,
- ✓ nem neheztelni, ha háttérbe szorulunk, levert hangulatot nem venni komolyan,
- ✓ nem megsértődni egy félresikerült szó miatt.
- ✓ Megtalálni az elismerő szót a jóra: az együttérzés szavát a megalázott felé,
- ✓ egy tréfás szót a gyerekeknek:
- ✓ meleg kézszorítással vigasztalni a megszomorodottakat,
- ✓ becsületesen beismerni az elkövetett hibát,
- ✓ örülni a holnapi napnak, nehezebb dolgokra aludni egyet,
- ✓ mindenre kellő időt és gondot fordítani.

/forrás: Bulkai Margit/

SZERENCSE-BALSZERENCSE A NÉPBABONÁK VILÁGÁBAN

A szerencse, balszerencse előrevetítésében a véletlennek van igen fontos, döntő szerepe. Mindnyájan ismerünk néhány ilyen babonát:

Tudjuk, a tükörrre nagyon kell vigyázni, mert ha eltörik, hét évi szerencsétlenséget jelent.

Pénteken ne kezdjünk semmibe, úgy sem fog sikerülni-Utunkból vissza ne forduljunk, mert aztán hiába is indulnánk el újra.

Ha valamelyik ruhadarabunkat fordítva vetjük fel, szerencsés lesz

Ha négylevelű lóherére leltünk

Ha férfi kívánt először boldog új évet, akkor a dolgok szerencsés kimenetére számíthatunk.

Bizonyos személyekkel találkozni jó vagy rossz jövődőlésnek számít:

Púpos emberrel összefutni, púpját észrevétlenül megsimítani nagy szerencsét jelent, mindaddig még kezét nem mos az ember.

Apácával pénteken, elsőként találkozni volt hely, ahol rosszat, volt ahol jót jelentett.

A cigánnyal való találkozás szerencsés napot ígért.

A cigányasszonnyal való találkozás rosszat jelentett, úgy hitték akire ránéz megrontja.

Zsidóval való találkozás szerencsét ígért

Pappal való pénteki találkozás bajt hozott az iparosokra, vásárosokra. A pappal való találkozástól pénteken reggel legjobban a szekérral közlekedők tartottak, mert ez biztos borulást jelentett.

Kéményseprővel találkozni jó szerencsét jelentett, különösen újév reggelén. Sokfelé ilyenkor a 3. gombot kell megfogni ruháján, s mondani: "Kéményseprőt látok szerencsét találok"

Hatásosabb, ha seprűjéből sikerül egy szálát lopni, azt mindig

magunknál tartani, mert az biztos szerencsére, kívánság teljesülésre számíthatott.

Ismert, hogy szerencsét hoz a talált lópatkó. De csak az ócska, és hétlyukú patkóban szabad bízni. Sokan zsebükben magunknál hordták, de gyakoribb volt az ajtófélfára, küszöbre szögezni, "befelé menőleg", szárával kifelé, hogy a szerencse bent maradjon, a portán élő embereket, állatokat rontás ne érje.

Más helyen aki talál egy hétlyukú használt lópatkót, és felveszi, a háta mögé dobja, máris megvan az egész életre szóló jó szerencséje.

A pókról azt tartják, este szerencsét, reggel szerencsétlenséget hoz, s aki megöli kihívja maga ellen a sorsot.

Sok helyen jó szerencsének tartják, ha pók mászik a falon, vagy délelőtt az emberre ereszkedik.

Van aki azt tartja, hogy csak délelőtt hoz balszerencsét a pókkal való találkozás, a délutáni csupa szerencseforrás, mert pénz áll a házhoz.

Egyes helyeken úgy vélik, balszerencse éri a hajlékot, ha a pókhálóba került legyet a pók nem öli meg.

Ha valaki más vagyona ácsingózik, béka csontváza kell szert tennie. A békacsonttal meg kell vakarnia, szűrnia azt akinek a vagyona vágyik. A gazdag ember halála után annak a vagyona mind rászáll, ezért 3 héten át, minden 7-ik napon imádkoznia kell, hogy meggyorsítsa az időt.

Sokkal hatásosabb amellet a kígyókő. Varázsereje óriási. Holdtöltekor a kígyófejét széthasítják, s benne van a kő. Megbecsülik, gyűrűbe foglalják, apáról fiúra száll. Megvédi betegségtől, bajtól, vízbefúlástól, börtöntől, s legfőképpen szerencsét biztosít mindenben.

TURISTA HUMOR

A Zemplénben a kéktúra vándorlás első napján, a tábortűznél az egyik turista feltűnően, folyamatosan dobol a térdén. Egyik társának ez szemet szúr. Nem tudja mire vélni a dolgot, meg is kérdezi:

- Mondd, miért dobolsz állandóan a térdeden?
- Azért, hogy elriasszam a tigriseket. - De hiszen itt nincsenek is tigrisek!
- Láthatod, hogy milyen jó a módszerem!

Pistike hazajön a vándortáborból és lelken-dezve meséli, hogy láttak egy kígyót.

- Tudod anyu, teljesen úgy mozgott mint a Bodri farka, csak nem volt rajta kutya.

Az egyik turistaházba betér egy vendég és babgulyást rendel. Nemsokára hozzák is a gőzölgő ételt. A turista jó étvágygal hozzálát, ám észreveszi, hogy a ház kutyája me-reven bámulja és minden kanál-megmerítéskor vicsorít és hangosan morog. Végül hívatja a gondnokot:

- Mondja, miért morog rám állandóan ez a ronda dög?
- Gondolom megismeri a tányérját, amiből minden nap enni kap.

Az egyik barlangjában denevéreket talál-nak a barlangászok. Óvatosan megszemlé-lik, nézegetik az üreg tetejéről lelógó álla-tokat, amikor az egyik barlangász észreve-szi, hogy az egyik állat a szokásostól elté-rően nem fejjel lefele lóg, hanem éppen fordítva, felfelé van a feje. Azonnal szóvá is teszi, de a társa letorkolja:

- Hagyd el, biztosan jógázik!

Túravezetői vizsgán megkérdezik a jelöltet:

- Mi a különbség a kakukk és a cserregő nádiposzáta között?

A jelölt magabiztosan feleli:

- A kakukk ki tudja mondani a nevét, a po-száta pedig nem.

A falu végén ki van kötve egy fiatal bika, mellette pipázgat a gazdája. Az arra járó turisták közül az egyik odamegy hozzá és megkérdezi:

- Mondja Bátyám, hány éves ez a gyönyörű állat?

- Hát nem látja? Kettő.

- Honnan lehet azt látni?

- Hát a szarváról.

- - ??? tényleg, kettő van neki!

- Mondja Bácsi, miért ilyen soványak ezek a tehének ezen a dús fűvű legelőn? - kérde-zi az állatokat legeltető gazdától az arra járó turista

- Hát bizony fiam, komoly oka van annak - feleli az öreg.

- ?????

- Amióta eladtam mellőlük a bikát, csak nefelejcsset esznek.

KÉT „SÍRVERS”

***MINDIG ÚTJELZÉST KERESTEM,
A KERESZTRE MOST RÁLELTEM
DE SÖTÉT VAN, SZÍNT NEM LÁTOK,
HISZ' ALÓLA KANDIKÁLOK.***

***ITT NYUGSZOM ÉN, MÉLA BÉLA
TÚRA VOLT ÉLETEM CÉLJA
DE NEM TALÁLTAM, HOL VAN HUTA,
TÚRÁN ÜTÖTT MEG A GUTA.***

BÜKKI ERDŐK KÖZÖTT

Bükk erdők közt, hol a csíz dala szól,
Ott az én vadvirágos tanyám.
Kalapom mellett a gyopár kivirul,
Ha megyünk szombat délután.

Jer te is pajtás, velünk együtt hát,
A hegyen, völgyön száz csodás táj vár,
És a kék égen, hol a vén Nap jár,
A kis pacsirtamadár dala száll.

Lépteink ritmusa gondolatszárnyra kap,
Nincs határ, messze száll most a gond.
Egy ütem dobban itt, s mindenkor arra int,
Hol a gyár füstje száll a síkon.

Jer te is pajtás, velünk együtt hát,
Mint acélcseggőn a dalunk úgy száll.
És a távolban zümmög~p vasgyár
Az egri természetbarátra vár.

NEM TUDOM

Nem tudom hogy szólítsam a vizet
A benne tükröződő felhőtlen kék eget
Hol lágyan hűsít, hol meg elveszejt
A csevegő felszín ezernyi titkot rejt .

Nem tudom, hogy szólítsam a napot
Tüze éget, lángja úgy ragyog....
Ellopja nyáron a felhő könnyeket
Kísér utadon s fentről rád nevet.

Nem tudom hogy szólítsam a földet
Kietlen sziklára festi a zöldet
Sárgával pettyezi, pirossal késsel
Vízben tükröződő felhőtlen éggel.

Nem tudom, hogy szólítsam a szelet
Nyáron simogat, télen elveszejt
Hűsíti homlokod, netán megfagyaszt
S ha elfutsz előle-hát utánad szalad.